

245

UCHWAŁA Nr 262 RADY MINISTRÓW

z dnia 12 sierpnia 1968 r.

w sprawie rozporządzania przez jednostki gospodarki uspołecznionej niektórymi ruchomymi składnikami majątkowymi.

Rada Ministrów uchwala, co następuje:

R o z d z i a ł 1.**Przepisy ogólne.**

§ 1. 1. Uchwałę stosuje się do ruchomych składników majątkowych, zwanych dalej „przedmiotami ruchomymi”, a w szczególności do maszyn i innych urządzeń technicznych oraz ich części (elementów, części zamiennych i zapasowych), do surowców i do materiałów.

2. Przepisy uchwały dotyczące przedmiotów ruchomych stosuje się również do urządzeń służących do doprowadzania lub odprowadzania wody, pary, gazu, prądu elektrycznego oraz innych urządzeń podobnych, jeżeli przejmuje je przedsiębiorstwo lub zakład, zajmujący się eksploatacją takich urządzeń, a nie zostaje jednocześnie przekazana nieruchomości, w której urządzenia te się znajdują.

§ 2. 1. Uchwała nie dotyczy przedmiotów ruchomych użytkowanych za granicą przez polskie przedstawicielstwa, instytucje i przedsiębiorstwa.

2. Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych wyda w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów oraz Ministrami Handlu Zagranicznego i Finansów przepisy w sprawie gospodarowania maszynami i urządzeniami budowlanymi oraz sprzętem, użytkowanymi na budowach prowadzonych za granicą przez polskie przedsiębiorstwa w ramach eksportu budownictwa.

§ 3. 1. Uchwała nie dotyczy przedmiotów ruchomych wytwarzanych lub nabytych w celu odprzedaży przez przedsiębiorstwa państwowe i ich zjednoczenia, banki państwowe,

jednostki budżetowe, inne państwowe jednostki organizacyjne, którym przepisy szczególne przyznają osobowość prawną, spółdzielnie (nie wyłączając rzemieślniczych spółdzielni zaopatrzenia i zbytu) i ich związki, kółka rolnicze i ich związki oraz inne organizacje społeczne ludu pracującego. W sprawach tych stosuje się przepisy o zakresie działania tych jednostek organizacyjnych oraz przepisy szczególne.

2. Jednakże przepisy uchwały w części dotyczącej kwalifikowania na złom (surowce wtórne) stosuje się także do przedmiotów określonych w ust. 1. Ponadto przepisy dotyczące sprzedaży stosuje się w wypadkach wymienionych w ust. 1, gdy:

- 1) przedmiot nabyty za granicą w celu odprzedaży w kraju nie został przyjęty przez jednostkę, dla której za granicą dokonano zakupu, i nie został zwrócony kontrahentowi zagranicznemu lub odprzedany za granicę,
- 2) przedmiot nabyty w celu odprzedaży za granicę nie został za granicę sprzedany ani zwrócony jednostce, która dostarczyła go na eksport.

§ 4. 1. Za przedmiot bez bliższego określenia uważa się każdy przedmiot ruchomy, bez względu na to, czy został zaliczony do środków trwałych lub środków obrotowych (także przedmiot nietrwały), chociażby podlegał planowemu rozdzielnictwu.

2. Za przedmioty urządzenia trwałego uważa się przedmioty wytworzone lub nabyte przez jednostkę, lecz nie w celu ich sprzedaży (odprzedaży), użycia jako surowiec lub materiały albo wykorzystania jako elementy, części zamienne lub części zapasowe innych przedmiotów.

3. Za przedmiot zbędny uważa się zarówno przedmioty nie nadające się do użycia przez posiadacza zgodnie z ich przeznaczeniem, jak i tę ilość przedmiotów (zapasy nadmier-

ne) nadających się do użycia przez niego zgodnie z przeznaczeniem, która przekracza normę racjonalnego zapasu lub normę zapasów ustaloną właściwymi przepisami. Przedmioty urządzenia trwałego (ust. 2) uważa się za zbędne, jeżeli posiadacz nie przewiduje ich użycia zgodnie z przeznaczeniem przed upływem dwu lat.

4. Za wartość przedmiotu bez bliższego określenia uważa się cenę, za jaką posiadacz powinien ten przedmiot sprzedać zgodnie z przepisami o cenach. Gdy przepisy dopuszczają sprzedaż po różnych cenach, przyjmuje się cenę najwyższą, za jaką przedmiot mógłby być sprzedany jednostce państwowej.

§ 5. Przepisy uchwały odnoszące się do:

- 1) jednostek gospodarki uspołecznionej — dotyczą przedsiębiorstw państwowych i ich zjednoczeń, banków państwowych, jednostek budżetowych, innych państwowych jednostek organizacyjnych, którym przepisy szczególnie przyznają osobowość prawną, spółdzielni (nie wyłączając rzenieslniczych spółdzielni zaopatrzenia i zbytu) oraz ich związków, kótek rolniczych i ich związków oraz innych organizacji społecznych ludu pracującego,
- 2) jednostek nadrzędnych bez bliższego określenia — dotyczą:
 - a) w stosunku do przedsiębiorstw państwowych planu centralnego i terenowego zgrupowanych w zjednoczeniu — tego zjednoczenia,
 - b) w stosunku do przedsiębiorstw państwowych nie zgrupowanych w zjednoczeniach, a także w stosunku do instytucji państwowych, jednostek budżetowych i jednostek gospodarki uspołecznionej nie będących jednostkami państwowymi — organu lub organizacji sprawującej nad nimi nadzór bezpośrednio.

§ 6. 1. Przedmioty potrzebne posiadaczowi do prowadzenia działalności w sposób zgodny z zasadami racjonalnej gospodarki mogą być sprzedawane, przekazywane nieodpłatnie, oddawane w najem lub w dzierżawę albo użyczane tylko w wypadkach określonych w ust. 2 lub gdy zezwalają na to przepisy szczególne.

2. Jednostka gospodarki uspołecznionej może sprzedać przedsiębiorstwu państwowemu albo przedsiębiorstwu spółdzielni surowce, materiały, elementy oraz części zamienne i zapasowe nawet gdy posiada je w ilości nie przekraczającej racjonalnego zapasu lub ustalonej normy zapasów, jeżeli z okoliczności wynika, że sprzedaż ta nie pociągnie ujemnych skutków gospodarczych dla jednostki zbywającej, a jest konieczna dla utrzymania w ruchu nabywającego przedsiębiorstwa.

3. Jednostka gospodarki uspołecznionej posiadająca przedmioty zbędne, służące do produkcji, świadczenia usług lub prac biurowych, obowiązana jest je sprzedać na zasadach określonych w uchwale.

4. Jednostka nadrzędna może zwolnić jednostkę podporządkowaną od obowiązku sprzedaży przedmiotów zbędnych, jeżeli przemawiają za tym szczególne względy gospodarcze.

§ 7. 1. Sprzedaż przedmiotów następuje po cenie ustalonej w trybie i na zasadach określonych w przepisach o cenach.

2. Nieodpłatne przekazanie przedmiotu dopuszczalne jest tylko w wypadkach określonych w § 20 i 21. Jeżeli umowa lub decyzja (art. 403 Kodeksu cywilnego) o nieodpłatnym przekazaniu inaczej nie stanowi, uważa się, że w stosunkach pomiędzy jednostkami państwowymi przedmiot przekazany został do wyłącznej dyspozycji jednostki przejmującej, a w innych wypadkach, że przedmiot przekazany został na własność jednostki przejmującej.

§ 8. 1. Przedmioty urządzenia trwałego, które chwilowo nie są przez posiadacza używane, ale będą mu potrzebne przed upływem dwóch lat, oraz przedmioty zbędne w wy-

padkach określonych w § 6 ust. 4 można oddać w najem lub dzierżawę, a gdy dopuszczalne jest ich przekazanie nieodpłatnie zgodnie z § 20 i 21 — także użyczyć.

2. Gdy przepisy szczególne nie przewidują inaczej, oddanie przedmiotu w najem lub dzierżawę jednostkom gospodarki uspołecznionej następuje za czynszem w wysokości rat amortyzacyjnych, podwyższonych — jeżeli przedmiot jest środkiem trwałym — o oprocentowanie przewidziane w przepisach obowiązujących przekazującego. W razie oddania przedmiotu w najem lub dzierżawę osobie nie będącej jednostką gospodarki uspołecznionej, czynsz nie może być ustalony w wysokości niższej.

3. Jeżeli jednostka, która przedmiot oddaje w najem lub dzierżawę, zwolniona jest od obowiązku dokonywania odpisów na amortyzację, przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio, przyjmując za podstawę czynszu wysokość rat amortyzacyjnych obowiązujących przedsiębiorstwa państwowe.

§ 9. Jednostki gospodarki uspołecznionej powinny badać bieżąco, jakie posiadają przedmioty zbędne, nadające się do sprzedaży albo do zakwalifikowania na złom (surowce wtórne) lub do rozbiórki.

§ 10. 1. Przedmiot uznaje za zbędny, sprzedając, przekazuje nieodpłatnie, wydzierżawia, wynajmuje, użycza i kwalifikuje na złom (surowiec wtórny) lub do rozbiórki kierownik jednostki wykonującej w stosunku do przedmiotu uprawnienia płynące z własności państwowej lub będącej jego właścicielem. W przedsiębiorstwach, w których stosuje się przepisy ustawy z dnia 20 grudnia 1958 r. o samorządzie robotniczym (Dz. U. Nr 77, poz. 397), decyzja powinna być powzięta z zachowaniem przepisów tej ustawy.

2. W granicach uprawnień wynikających ze statutu zjednoczenia lub z innych przepisów jednostka nadrzędna może zobowiązać nadzorowane przez siebie jednostki do zawiadamiania jej o zamierzonej sprzedaży lub przekazaniu nieodpłatnym niektórych rodzajów przedmiotów zbędnych i zastrzec do swojej decyzji ich sprzedaż lub nieodpłatne przekazywanie.

3. W razie wątpliwości uważa się, że decyzja jednostki nadrzędnej w sprawie sprzedaży lub przekazania nieodpłatnie na rzecz innej oznaczonej jednostki zobowiązuje tylko do zawarcia umowy sprzedaży lub umowy o przekazanie nieodpłatne (art. 403 Kodeksu cywilnego).

Rozdział 2.

Jednostki odpowiedzialne za właściwe zagospodarowanie przedmiotów zbędnych.

§ 11. 1. Odpowiedzialność za właściwe zagospodarowanie zgłoszonych im przez jednostkę gospodarki uspołecznionej przedmiotów zbędnych, wymienionych w załączonym do uchwały wykazie, ponoszą jednostki w tym wykazie wymienione.

2. Przedmioty zbędne, nie wymienione w załączonym do uchwały wykazie, podlegają w wypadkach określonych w dalszych przepisach uchwały zgłoszeniu do przedsiębiorstw, zwanych dalej „jednostkami wyspecjalizowanymi”, powołanych do zagospodarowania tych przedmiotów (ust. 3).

3. Przewodniczący Komitetu Drobnej Wytwórczości wyznaczy lub zorganizuje przedsiębiorstwa, zwane dalej „jednostkami wyspecjalizowanymi”, które są odpowiedzialne za racjonalne zagospodarowanie zgłoszonych przedmiotów oraz właściwe ich rozmieszczenie pomiędzy poszczególnymi województwami.

4. W razie potrzeby jednostki wyspecjalizowane mogą być również w uzgodnieniu z Przewodniczącym Komitetu Drobnej Wytwórczości tworzone lub wyznaczane przez mi-

nistrów i przez właściwe centralne związki spółdzielcze oraz przez prezydów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

5. Przewodniczący Komitetu Drobnej Wytwórczości ogłasza w Monitorze Polskim listę jednostek wyspecjalizowanych, o których mowa w ust. 3 i 4.

6. Przewodniczący Komitetu Drobnej Wytwórczości ustala w razie potrzeby wzory zgłoszeń zbędnych przedmiotów do właściwych jednostek.

§ 12. Jednostki wymienione w załączonym do uchwały wykazie i jednostki wyspecjalizowane ustalają, komu zgłoszone przedmioty zbędne (§ 4 ust. 3) należy sprzedać i w tym celu, w razie potrzeby, dokonują ogłoszeń:

- 1) w biuletynach maszyn zbędnych, wydawanych przez Międzyresortową Komisję do Spraw Należytego Zagospodarowania Zbędnych Maszyn i Urządzeń, powołaną zarządzeniem nr 25 Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lutego 1956 r., jeżeli zgłoszony przedmiot zbędny jest maszyną lub urządzeniem technicznym albo może być użyty jako ich część składowa,
- 2) w biuletynach zbędnych i nadmiernych zapasów surowców i materiałów, wydawanych przez Radę Wspólną wymienioną w § 13 ust. 3, jeżeli zgłoszony przedmiot zbędny nie jest maszyną, urządzeniem technicznym lub ich częścią składową.

§ 13. 1. Organy naczelne administracji państwowej, Prezes Narodowego Banku Polskiego i centralne związki spółdzielcze, sprawujące nadzór nad jednostkami wymienionymi w załączonym do uchwały wykazie lub zamieszczonymi na liście jednostek wyspecjalizowanych, wydadzą w ciągu 6 miesięcy od dnia wejścia w życie uchwały regulaminy działalności tych jednostek. Regulaminy działalności jednostek zamieszczonych w załączonym do uchwały wykazie powinny być uzgodnione z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i z zainteresowanymi ministrami. Regulaminy będą w szczególności określać, czy i w jakich wypadkach i terminach powinny te jednostki dokonywać oględzin zgłoszonych przedmiotów zbędnych, wydawać opinię o ich wartości użytkowej i cenie, za jaką powinny być sprzedane, kupować je we własnym imieniu, przyjmować je do sprzedaży komisowej albo sprzedawać w drodze przetargu lub na giełdzie, współpracować w tym zakresie z innymi przedsiębiorstwami wyspecjalizowanymi i sferą ogólnohandlową.

2. Niepaństwowe jednostki mogą być zamieszczone na liście jednostek wyspecjalizowanych, jeżeli zobowiążą się prowadzić działalność zgodnie z ustalonym dla nich regulaminem.

3. W celu koordynowania działalności przedsiębiorstw zamieszczonych na liście jednostek wyspecjalizowanych oraz sprawowania nad nimi kontroli w sprawach, których dotyczy niniejsza uchwała, Prezes Rady Ministrów powoła Radę Wspólną tych przedsiębiorstw i określi zakres jej czynności.

R o z d z i a ł 3.

Sprzedż i oddawanie w najem lub w dzierżawę maszyn produkcyjnych.

§ 14. Używaną maszyną produkcyjną, której wartość nie przewyższa 1000 zł, można sprzedać jednostce gospodarki społecznej, a także osobie nie będącej jednostką gospodarki społecznej, jeżeli złoży ona oświadczenie na piśmie, że ją użyje w swoim zakładzie przemysłowym, usługowym lub rolnym albo w gospodarstwie domowym dla zaspoko-

kojenia potrzeb własnych lub rodziny. Warunek ten nie dotyczy jednostek, które nabyły używaną maszyną produkcyjną zgodnie ze swym zakresem działania w celu odprzedaży (§ 3), a w szczególności jednostek, o których mowa w § 11.

§ 15. Jednostki gospodarki społecznej mogą sprzedawać inne maszyny produkcyjne niż wymienione w § 14:

- 1) objęte wykazem stanowiącym załącznik do uchwały — jednostkom w tym wykazie wymienionym lub przez nie wskazanym albo jednostkom państwowym wchodzącym w skład tego samego resortu,
- 2) nie objęte wykazem załączonym do uchwały:
 - a) jednostkom zamieszczonym na liście jednostek wyspecjalizowanych i innym jednostkom państwowym,
 - b) spółdzielniom (nie wyłączając rzemieślniczych spółdzielni zaopatrzenia i zbytu) oraz ich związkom, kolektom rolniczym i ich związkom lub rzemieślniczym hurtowniom zaopatrzenia,
 - c) osobom zatrudnionym w systemie pracy nakładczej,
 - d) wskazanym przez jednostkę nadrzędną lub przez jednostkę zamieszczoną na liście jednostek wyspecjalizowanych — innym jednostkom gospodarki społecznej lub innym osobom nie będącym jednostkami gospodarki społecznej.

§ 16. 1. Maszyny produkcyjne określone w § 15, które nie zostały sprzedane w ciągu 60 dni po stwierdzeniu, że są zbędne, należy zgłosić nie później niż w ciągu 2 tygodni po upływie tego terminu właściwej jednostce wymienionej w załączonym do uchwały wykazie lub zamieszczonej na liście jednostek wyspecjalizowanych.

2. Jeżeli jednostki określone w ust. 1:

- 1) wydadzą opinię, że maszyna produkcyjna ze względu na małą jej wartość użytkową może być sprzedana każdej jednostce gospodarki społecznej lub osobie nie będącej jednostką gospodarki społecznej, albo
- 2) w ciągu 2 miesięcy od zgłoszenia im maszyny produkcyjnej nie wskazały nabywcy, nie zakupiły maszyny we własnym imieniu i nie przyjęły jej do sprzedaży komisowej

— maszyna może być sprzedana na zasadach i w trybie określonych w § 14.

§ 17. 1. Maszyny produkcyjne stanowiące przedmioty urządzenia trwałego można oddawać w najem lub w dzierżawę jednostkom gospodarki społecznej.

2. Oddanie maszyny produkcyjnej, o której mowa w ust. 1, w najem lub dzierżawę osobie nie będącej jednostką gospodarki społecznej dopuszczalne jest tylko za zgodą jednostki nadrzędnej lub w wypadkach przewidzianych w przepisach szczególnych.

R o z d z i a ł 4.

Sprzedż i oddawanie w najem lub w dzierżawę przedmiotów nie będących maszynami produkcyjnymi.

§ 18. Przedmioty nie będące maszynami produkcyjnymi, a w szczególności maszyny biurowe, surowce i materiały oraz części innych przedmiotów (elementy, części składowe lub części zapasowe), mogą być sprzedawane oraz oddawane w najem lub dzierżawę na zasadach określonych w § 14—17, ze zmianami wynikającymi z przepisów § 19.

§ 19. Jednostka gospodarki społecznej posiadająca zbędne zapasy jednego rodzaju surowców, materiałów lub części innych przedmiotów (elementów, części składowych

i zapasowych) w ilościach nie mniejszych niż normalnie sprzedawane w hurcie powinna zaoferować je do zakupu najbliższej właściwej hurtowni, chyba że inna jednostka państwowa lub spółdzielnia położona w rejonie zapatrzenia hurtowni nabędzie te surowce, materiały lub części w celu ich użycia do produkcji lub świadczenia usług. Jeżeli hurtownia nie przyjęła oferty w ciągu 14 dni od jej dotarczenia, surowce, materiały i części mogą być sprzedane zgodnie z przepisami § 14—16.

Rozdział 5.

Przekazywanie nieodpłatne.

§ 20. 1. Jednostka państwowa może posiadane przedmioty przekazywać nieodpłatnie, jeżeli:

- 1) przekazujący i przejmujący są jednostkami budżetowymi,
- 2) przekazane zostaje urządzenie służące do doprowadzania lub odprowadzania wody, pary, gazu, prądu elektrycznego lub urządzenie podobne (§ 1 ust. 2).

2. Jednostka państwowa może, za zgodą jednostki nadrzędnej, przekazać nieodpłatnie przedmiot zbędny jednostce gospodarki uspołecznionej, której przedmiot jest potrzebny na cele jej statutowej działalności oświatowej, naukowej, wychowawczej, szkoleniowej, kulturalno-oświatowej lub w zakresie pomocy społecznej albo w celu zwalczania klęsk żywiołowych.

3. Minister (kierownik urzędu centralnego) w stosunku do jednostek państwowych planu centralnego, a prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) w stosunku do jednostek państwowych planu terenowego albo upoważnione przez nich organy mogą także w innych wypadkach zezwolić wyjątkowo na nieodpłatne przekazanie przedmiotu jednostce gospodarki uspołecznionej.

§ 21. Uprawnienia jednostek gospodarki uspołecznionej nie będących jednostkami państwowymi w zakresie nieodpłatnego przekazywania posiadanych przedmiotów określają statuty lub przepisy o zakresie działania tych jednostek.

Rozdział 6.

Sprzedaż i przekazywanie nieodpłatne przedmiotów urzędnika trwałego w ramach zjednoczeń.

§ 22. 1. Pomiędzy przedsiębiorstwami zgrupowanymi w tym samym zjednoczeniu albo pomiędzy zjednoczeniem a zgrupowanymi w nim przedsiębiorstwami i innymi jednostkami przekazanie przedmiotów urzędnika trwałego, z wyjątkiem nabytych w ramach inwestycji przedsiębiorstw lub ze środków obrotowych, następuje nieodpłatnie na podstawie decyzji dyrektora zjednoczenia.

2. Za przedmioty urzędnika trwałego nabyte przez przekazującego w ramach inwestycji przedsiębiorstw lub ze środków obrotowych przejmujący obowiązany jest zapłacić cenę ustaloną na podstawie przepisów o cenach.

3. W wypadkach wyjątkowych zjednoczenie może nakazać przekazanie nieodpłatnie również przedmiotów, o których mowa w ust. 2.

Rozdział 7.

Przeznaczenie na złom (surowiec wtórny).

§ 23. 1. Surowce i materiały posiadające wady i przedmioty, których nie wolno wprowadzać do obrotu po upływie terminu ważności, przedmioty zbędne, które są technicznie przestarzałe i których użycie lub eksploatacja przez jednostki gospodarki uspołecznionej byłoby niemożliwe lub nieekonomiczne albo możliwe dopiero po przerobieniu lub

przeprowadzeniu kapitalnego remontu, przeznaczone powinny być na złom (surowce wtórne) lub rozbrane, jeżeli ich przeróbka lub remont są nieopłacalne i nie zgłosił się odpowiedni nabywca nie będący jednostką gospodarki uspołecznionej.

2. Przepisy określające zasady ustalania wartości użytkowej, kwalifikowania na złom lub do rozbiórki wydaje dla taboru kolejowego przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe” i wagonów innych jednostek organizacyjnych włączonych do ruchu na sieci kolejowej tego przedsiębiorstwa oraz dla pojazdów samochodowych — Minister Komunikacji, a dla stłoków morskich i żeglugi śródlądowej — Minister Żeglugi.

3. Nie mogą być kwalifikowane na złom (surowce wtórne) lub do rozbiórki przedmioty posiadające wartość historyczną, naukową lub artystyczną.

§ 24. 1. Przedmiot może być zakwalifikowany na złom (surowiec wtórny) dopiero wtedy, gdy jednostka zamieszczona na liście jednostek wyspecjalizowanych lub jednostka wskazana w załączonym do uchwały wykazie wydały opinię, że przedmiot może być przekazany na złom (surowiec wtórny) albo w ciągu dwóch miesięcy od zgłoszenia przedmiotu nie wskazały nabywcy i nie przyjęły przedmiotu do sprzedaży komisowej.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w wypadkach, gdy ze względu na stan techniczny przedmiotu lub z innych powodów jest oczywiste, że przedmiot może być użyty przez jednostki gospodarki uspołecznionej tylko jako złom (surowiec wtórny), a również nadaje się do wykorzystania przez osoby nie będące jednostkami gospodarki uspołecznionej tylko jako złom (surowiec wtórny).

3. Tryb postępowania z przedmiotami zakwalifikowanymi na złom (surowce wtórne) normują przepisy o zagospodarowaniu niemetalicznych surowców wtórnych i przepisy regulujące gospodarkę złomem.

§ 25. 1. Decyzja w sprawie zakwalifikowania na złom (surowiec wtórny) lub do rozbiórki przedmiotu (partii surowców i materiałów) o wartości większej niż 1000 zł powinna być oparta na opinii jednostki zamieszczanej na liście jednostek wyspecjalizowanych lub jednostki wskazanej na załączonym do uchwały wykazie albo na opinii komisji powołanej przez kierownika jednostki, w której przedmiot się znajduje.

2. Komisja składa się co najmniej z trzech osób, z których większość powinna posiadać odpowiednie kwalifikacje fachowe.

3. Do zadań komisji należy określenie, na podstawie obowiązujących przepisów i wiedzy technicznej:

- 1) wartości przedmiotu,
- 2) stanu technicznego i wartości użytkowej,
- 3) przewidywanych kosztów remontu lub przeróbki.

4. Komisja powinna na podstawie dokonanych ustaleń wydać opinię, czy przedmiot nadaje się do użytkowania w jednostce, w której się znajduje, lub w innej jednostce gospodarki uspołecznionej albo przez osobę nie będącą jednostką gospodarki uspołecznionej.

§ 26. Decyzja w sprawie zakwalifikowania na złom (surowiec wtórny) lub do rozbiórki przedmiotu (partii surowców i materiałów), którego wartość w stanie nowym według cen zbytu jest większa niż 100.000 zł, może być wykonana dopiero po jej zatwierdzeniu przez jednostkę nadrzędną, a gdy wartość przewyższa 1 milion zł — po jej zatwierdzeniu przez ministra lub prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa).

§ 27. 1. Przed sprzedażą przedmiotu na złom (surowiec wtórny) należy z niego wymontować części wytworzone z metali nieżelaznych, a jeżeli koszt rozbiórki nie byłby nie-

wspólnie wielki w stosunku do ich wartości — inne części zdadne do użytku.

2. Części wymontowane należy objąć ewidencją jednostki gospodarki uspołecznionej w sposób określony w przepisach o księgowości i jeżeli są zbędne, sprzedać lub przekazać nieodpłatnie w trybie przewidzianym w tej uchwale.

Rozdział 8.

Przepisy końcowe.

§ 28. 1. W wypadkach uzasadnionych szczególnymi względami gospodarczymi Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów na wniosek zainteresowanych ministrów (kierowników urzędów centralnych), centralnych związków spółdzielczych lub Centralnego Związku Kółek Rolniczych może ustalić odmienny tryb rozporządzania niektórymi przedmiotami oraz wprowadzać zmiany i uzupełnienia w załączonym do uchwały wykazie.

2. Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów w porozumieniu z Ministrem Finansów może określić odmiennie zasady rozporządzania przedmiotami nabytymi (wytworzonymi) w trybie pozainwestycyjnym w toku prac nad rozwojem nauki i techniki, jeżeli po zakończeniu tych prac przedmioty takie zakwalifikowano do dalszego wykorzystania jako środki trwałe.

§ 29. 1. Tracą moc:

- 1) uchwała nr 788 Rady Ministrów z dnia 13 grudnia 1956 r. w sprawie uprawnień państwowych jednostek organizacyjnych w zakresie rozporządzania maszynami i innymi przedmiotami urządzenia trwałego (Monitor Polski z 1956 r. Nr 105, poz. 1205, z 1957 r. Nr 96, poz. 557, z 1961 r. Nr 31, poz. 147, Nr 85, poz. 356 oraz z 1962 r. Nr 20, poz. 85 i Nr 48, poz. 231),
- 2) uchwała nr 3 Rady Ministrów z dnia 8 stycznia 1964 r. w sprawie upłynnienia zbędnych i nadmiernych zapasów niektórych przedmiotów (Monitor Polski z 1964 r. Nr 5, poz. 22 i z 1966 r. Nr 19, poz. 104),

3) inne uchwały Rady Ministrów i zarządzenia ministrów, normujące sprzedaż i przekazywanie przez jednostki państwowe przedmiotów ruchomych, z wyjątkiem przepisów wymienionych w ust. 2.

2. Utrzymuje się w mocy:

- 1) przepisy normujące sprzedaż przedmiotów wytworzonych lub nabytych w celu sprzedaży lub odprzedaży,
- 2) przepisy dotyczące przekazywania zakładów,
- 3) przepisy uchwały nr 78 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 21 kwietnia 1967 r. w sprawie sprzedaży ciągników indywidualnym rolnikom.

3. Do czasu wydania zarządzenia Prezesa Rady Ministrów na podstawie § 13 ust. 3 uchwały w sprawie powołania Rady Wspólnej Przedsiębiorstw Wyspecjalizowanych, obowiązują nadal przepisy zarządzenia nr 57 Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 lipca 1964 r. o powołaniu Rady Wspólnej Przedsiębiorstw Wyspecjalizowanych.

4. Ilekroć w obowiązujących przepisach powołane są przepisy, które stosownie do ust. 1 utraciły moc, stosuje się odpowiednio przepisy niniejszej uchwały.

§ 30. Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów upoważniony jest:

- 1) do ogłoszenia wykazu opublikowanych w Monitorze Polskim przepisów dotyczących sprzedaży i przekazywania nieodpłatnie przedmiotów ruchomych, które utraciły moc z dniem wejścia w życie tej uchwały lub jeszcze przed jej wejściem w życie,
- 2) do udzielania w razie potrzeby na wniosek ministrów (kierowników urzędów centralnych) wyjaśnień co do mocy obowiązującej przepisów, które nie zostaną zamieszczone na wykazie lub nie zostały ogłoszone w Monitorze Polskim.

§ 31. Uchwała wchodzi w życie po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. *P. Jaroszewicz*

Wiceprezes Rady Ministrów

Załącznik do uchwały nr 262 Rady Ministrów z dnia 12 sierpnia 1968 r. (poz. 245).

WYKAZ PRZEDMIOTÓW PODLEGAJĄCYCH ZGŁOSZENIU DO OZNACZONYCH JEDNOSTEK

1. Statki powietrzne — Centrala Handlu Zagranicznego „Motoimport”.
2. Statki morskie i żegluga śródlądowej — Ministerstwo Żegluga.
3. Tramwaje, trolejbusy, autobusy używane w komunikacji miejskiej oraz pojazdy samochodowe specjalne gospodarki komunalnej i części tych specjalnych pojazdów — Ministerstwo Gospodarki Komunalnej.
4. Samochody osobowe i ciężarowe o ładowności do 1,5 t (dostawcze) i ich części — Centrala Techniczno-Handlowa „Motozbyt”.
5. Maszyny licząco-analityczne — Pełnomocnik Rządu do Spraw Elektronicznej Techniki Obliczeniowej.
6. Abonenckie łącznice telefoniczne ręczne i automatyczne oraz urządzenia zasilające łącznice — Wrocławskie Przedsiębiorstwo Robót Telekomunikacyjnych.
7. Butle do gazów technicznych, z wyjątkiem butli służących do czynników chłodniczych w warsztatach konserwacji urządzeń chłodniczych i do CO₂ stanowiących wyposażenie saturatorów przewoźnych i bufetowych — Przedsiębiorstwo Przemysłowo-Handlowe „Gazy Techniczne”.
8. Maszyny biurowe (z wyjątkiem maszyn licząco-analitycznych) — Centrala Maszyn Biurowych.
9. Szafy pancerne i drzwi skarbcowe — Narodowy Bank Polski, Centrala.
10. Maszyny drukujące (dociskowe, arkuszowe i rolowe) w technice litograficznej i sitodrukowej, światłodrukowej, typograficznej, offsetowej, rotograwiurkowej i fleksograficznej wszystkich formatów — Zjednoczenie Przemysłu Poligraficznego.
11. Obrabiarki do metali, drewna, tworzyw sztucznych z wyjątkiem typów ciężkich o ciężarze ponad 5 t — Biuro Obrotu Maszynami i Surowcami.
12. Maszyny elektryczne: wirujące, termotechniczne, transformatory i zgrzewarki, z wyjątkiem turbogeneratorów oraz transformatorów powyżej 1 MVA — Biuro Obrotu Maszynami i Surowcami.
13. Maszyny i urządzenia dla procesów ceramiczno-mineralnych, do robót budowlanych i ziemnych, do transportu poziomego i pionowego, z wyjątkiem maszyn ciężkich specjalnego zastosowania — Biuro Obrotu Maszynami i Surowcami.
14. Maszyny i urządzenia do przetaczania i sprężania cieczy

- 1 gazów, z wyjątkiem agregatów o wydajności powyżej 1500 m³/godz. — Biuro Obrotu Maszynami i Surowcami.
15. Maszyny i urządzenia dla przemysłu: chemicznego, farmaceutycznego, włókienniczego, odzieżowego, spożywczego, cukierniczego, skórzanego i garbarskiego — Biuro Obrotu Maszynami i Surowcami.
16. Maszyny i urządzenia inroligatorskie, pralnicze, lakierownicze, spawalnicze, kotły przemysłowe i c. o., urządzenia kontrolno-pomiarowe — Biuro Obrotu Maszynami i Surowcami.
17. Pojazdy samochodowe i ich części nie wymienione w pkt 3 i 4:
- a) produkcji krajowej — Biuro Zbytu Przemysłu Motoryzacyjnego „Behamot”.
 - b) pochodzące z importu: samochody — Centrala Handlu Zagranicznego „Motimport”, części zamienne — Biuro Zbytu Zjednoczenia Zaplecza Technicznego Motoryzacji.